

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	23XCdo/86/2016
Identifikačné číslo spisu:	6912213253
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6912213253.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOST', s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpenej: doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., advokátom a konateľom Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp.zn. 8C/232/2012, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 6. augusta 2015, č.k. 43Co/300/2015-142, takto

rozhodol:

Dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 6. augusta 2015, č.k. 43Co/300/2015-142, o d m i e t a .

Návrh na prerušenie konania z a m i e t a .

Žalovaná m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

2. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), najvyšší súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 239 OSP.

3. Na odôvodnenie svojho záveru najvyšší súd v zmysle § 451 ods. 3 CSP stručne uvádza, že ide o

dovolenie podané žalobkyňou v obdobných veciach, aké už boli v počte aspoň päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skorších dovolaní tej istej dovolateľky, pričom bola v týchto konaniach podrobne riešená aj otázka prípustnosti a dôvodnosti jej dovolania, a to:

· ohľadne dovolania žalobkyne proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o vyrubení súdneho poplatku vo výške 66,- € za vznesenú námietku zaujatosti - porovnaj konania vedené na dovolacom súde pod sp.zn. 2Cdo/328/2013, 4Cdo/229/2014, 4Cdo/235/2014, 6Cdo/120/2014, 6Cdo/304/2014, 7Cdo/1/2014, 7Cdo/79/2014, 8Cdo/132/2014, 8Cdo/133/2014

4. Najvyšší súd sa s odôvodneniami týchto rozhodnutí, ktoré boli vydané vo vyššie uvedených konaniach, v celom rozsahu stotožňuje, poukazuje na ne a v zmysle § 452 ods. 1 CSP už ďalšie dôvody neuvádza.

5. Žalobkyňa v podanom dovolaní zároveň žiadala prerušiť konanie a predložiť Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúladu položky č. 17a s Ústavou Slovenskej republiky. Najvyšší súd návrhu žalobkyne na prerušenie konania podľa v čase podania predmetného návrhu platného a účinného § 109 ods. 1 písm. b/ OSP nevyhovel a tento zamietol, pretože položku č. 17a nepovažuje za rozpornú s Ústavou Slovenskej republiky a jej článkom 46 ods. 1. Najvyšší súd sa s argumentáciou žalobkyne, že zavedenie poplatku za námietku zaujatosti jej bráni vyjadriť sa k otázke zaujatosti sudcu nestotožňuje. Položka č. 17a bola do sadzobníka opätovne zavedená zákonom č. 621/2005 Z.z., pretože dochádzalo k zneužívaniu inštitútu námietky zaujatosti a tak k zbytočnému predlžovaniu konania. Podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu predmetný poplatok by mal mať povahu kaucie, ktorá by sa mala poplatníkovi vrátiť, ak námietku podal odôvodnene. Takéto obmedzenie je podľa najvyššieho súdu primerané a prispieva aj k zachovaniu iného ústavou zaručeného práva, a to práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote. Daný poplatok za námietku sa navyše v prípade jej oprávnenosti účastníkovi konania podľa § 11 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov vráti. Otázkou vzťahu medzi právom na prístup k súdu a povinnosťou zaplatiť súdny poplatok sa zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v rozsudku z 19. júna 2001, č. sťažnosti 28249/95, vo veci Kreuz proti Poľsku uviedol, že nikdy nevyklúčil možnosť, že záujmy riadneho chodu justície môžu odôvodňovať zavedenie finančného obmedzenia na prístup jednotlivca k súdu a konštatoval, že požiadavku zaplatiť súdny poplatok v súdnom konaní nemožno pokladať za obmedzenie práva účastníka na prístup k súdu, ktoré je nezlučiteľné per se s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (odseky 59, 60).

6. Z týchto dôvodov je najvyšší súd názoru, že dovolateľka namieta rozpor s právom na prístup k súdu neoprávnené, a preto jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s § 470 ods. 1 CSP zamietol.

7. So zreteľom na vyššie uvedené preto najvyšší súd dovolanie žalobkyne proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou tohto dovolania.

8. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 451 ods. 3 CSP v spojení s § 262 ods. 2 a § 255 ods. 1 CSP.

9. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.